

Arrest

nr. 193 802 van 17 oktober 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 31 juli 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 juli 2017 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 18 juli 2017

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, wordt op 23 juni 2017 in België aangetroffen in illegaal verblijf.

Er wordt op 24 juni 2017 ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) en tevens een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Verzoeker is in het bezit van een bewijs *d.d.* 7 november 2016 ("*attestation de demande d'asile procedure Dublin*") dat hij in Frankrijk een asielaanvraag heeft ingediend.

De Franse autoriteiten hadden op 7 november 2016 aan verzoeker een laissez-passer gegeven om zich naar Noorwegen te begeven.

Op 26 juni 2017 wordt verzoeker gehoord. Hij deelt mee een asielprocedure in Frankrijk lopende te hebben en er een vriendin te hebben.

Op 30 juni 2017 vragen de Belgische autoriteiten aan Noorwegen om verzoeker over te nemen op grond van artikel 18, 1, b) van de verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin-III-Verordening).

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 189 362 van 3 juli 2017 wordt de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen de twee beslissingen van 24 juni 2017 verworpen.

Op 4 juli 2017 stemmen de Noorse autoriteiten in met de overname van verzoeker.

Op 7 juli 2017 dient verzoeker in België een asielaanvraag in. De voorziene overdracht van verzoeker naar Noorwegen op 12 juli 2017 wordt geannuleerd.

Op 13 juli 2017 wordt een Eurodac vingerafdrukkenonderzoek gedaan waaruit blijkt dat verzoeker reeds werd geregistreerd te Noorwegen in 2015 en in Frankrijk in 2016.

Op 13 juli 2017 wordt verzoeker gehoord in het kader van zijn asielaanvraag.

Op 13 juli 2017 stelt de centrumarts vast dat verzoeker wegens medische redenen momenteel niet verwijderd mag worden.

Op 18 juli 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de bestreden beslissing:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam : B. voornaam : A. K. geboortedatum : (...)1993 geboorteplaats : Z.

nationaliteit : Afghanistan

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Noorwegen toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikels 3(2) j° 18(1)d van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene, die staatsburger van Afghanistan verklaart te zijn, was op 24.06.2017 het voorwerp van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (13septies) en een inreisverbod (13sexies) en werd overgebracht naar het Repatriëringscentrum 127bis.

Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de betrokkene op 30.10.2015 internationale bescherming vroeg in Noorwegen en op 02.09.2016 in Frankrijk.

Op 30.06.2017 werd een verzoek voor terugname gericht aan de Noorse instanties, die op 04.07.2017 op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek voor terugname van de betrokkene. Op 07.07.2017 diende de betrokkene in het Repatriëringscentrum 127bis een verzoek tot internationale bescherming in. Hij legde verschillende documenten voor betreffende zijn werkzaamheden in Afghanistan en een identiteitsdocument van Afghanistan ('taskara') met nummer 4702634. De betrokkene werd gehoord op 13.07.2017. Hij verklaarde dat hij Afghanistan in oktober of november 2014 verliet en via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Oostenrijk en Duitsland naar Noorwegen reisde. In Noorwegen vroeg hij internationale bescherming, maar zijn verzoek werd afgewezen. Na een

verblijf van ongeveer 6 maanden in Noorwegen vervolgde hij zijn weg naar Frankrijk, waar hij eveneens een verzoek tot internationale bescherming indiende. Na een verblijf van 1 jaar en zonder naar eigen zeggen een beslissing inzake zijn verzoek te hebben verkregen verliet de betrokkene Frankrijk en kwam hij naar België.

De betrokkene stelde ongehuwd, maar verloofd te zijn. Zijn verloofde verblijft in Afghanistan. Hij verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

De betrokkene stelde dat hij besloot bescherming te vragen in België omdat hij geen andere keuze had gezien de Noorse instanties hem gingen verwijderen naar Afghanistan. De betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Noorwegen omdat de Noorse instanties enkel Syrische vluchtelingen helpen, zijn beschermingsverzoek verwierpen en hem wilden terugsturen naar Afghanistan, waar zijn leven in gevaar is.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Noorwegen een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De Noorse instanties stemden op 04.07.2017 in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 ("de lidstaat is verplicht...d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen"). We verwijzen ook naar artikel 18(2) : "In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk

rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU". We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de Noorse instanties in dit geval de beschikkingen van artikel 18(2) niet zullen honoreren.

We benadrukken dat het afwijzen van een beschermingsverzoek en het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen ,onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EUHandvest. Noorwegen is geen lidstaat van de Europese Unie, maar is door een in 2001 met de Europese Gemeenschap afgesloten overeenkomst partij bij het "Dublin-acquis". De Noorse wetgever houdt tevens rekening met wat binnen de Europese Unie wordt aangenomen op vlak van asiel en migratie en neemt sommige zaken over in intern Noors recht. De artikelen van de Richtlijn 2013/33/EU – de Opvangrichtlijn- waar binnen Verordening 604/2013 naar wordt verwezen, zijn ook van toepassing op Noorwegen (zie NOAS, "Detention of Asylum Seekers – Analysis of Norway's international obligations, domestic law and practices", 2014, pagina 16).

De Noorse instanties kennen internationale bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het eerder door de betrokkene in Noorwegen ingediende verzoek tot internationale bescherming niet op een gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst.

De betrokkene uitte de vrees voor verwijdering naar Afghanistan door de Noorse instanties. Hieromtrent wensen we op te merken dat het door de betrokkene in Noorwegen ingediende verzoek het voorwerp was van een

onderzoek van zijn vluchtmotieven. Noorwegen ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Noorwegen het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt.

De bewering van de betrokkene dat de Noorse instanties enkel Syrische vluchtelingen helpen is voor rekening van de betrokkene. Hij bracht geen elementen aan die toelaten de gegrondheid van zijn bewering te beoordelen.

Afgezien van de vrees voor verwijdering voerde de betrokkene geen andere redenen aan die volgens hem verzet tegen een overdracht rechtvaardigen. Hij maakte geen gewag van andere ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Noorwegen die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene stelde gezondheidsproblemen te hebben. We wensen op te merken dat hij tot heden in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Noorwegen zouden verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het

EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in Noorwegen niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen. De Noorse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door een overdracht aan Noorwegen een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Noorse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikels 3(2) j° 18(1)d van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Noorse instanties."

Op 9 augustus 2017 wordt een overdracht naar Noorwegen voorzien. Deze wordt uitgevoerd.

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Over de ontvankelijkheid

Ter zitting doet de verwerende partij afstand van de in de nota opgeworpen exceptie.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt

“Middelen. Schending van de wet, in het bijzonder:

-schending van de artikelen 62 van voormelde Wet van 15 december 1980 en 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;

-schending van artikel 51/5 van voormelde Wet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met de artikelen 7 (rangorde van de criteria), 12 (afgifte van verblijfstitel) en 17 (“soevereiniteitsclausule”) van de voormelde Dublin III-Verordening van 26 juni 2013;

-schending van het beginsel van behoorlijk bestuur in het bijzonder de zorgvuldigheidsplicht en artikel 62, §1 van voormelde Wet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met artikel 41 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000;

3.2. De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd: “(…)”

De overnameaanvraag werd op 30 juni 2017 aan Noorwegen gericht die de vraag positief beantwoordde.

De bestreden beslissing schendt artikel 51/5 van voormelde Wet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met de artikelen 7, 12 en 17 van de voormelde Dublin III-Verordening van 26 juni 2013 om de volgende redenen.

De criteria aan de hand waarvan de Lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag wordt bepaald zijn van toepassing in de volgorde waarin zij in de tekst van voormelde Dublin III-Verordening voorkomen (art. 7 van voormelde Dublin III-Verordening van 26 juni 2013).

Wanneer de verzoeker houder is van een geldige verblijfstitel dan is de Lidstaat die deze titel heeft afgegeven verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming (art. 12 van voormelde Dublin III-Verordening van 26 juni 2013).

In casu diende verzoekende partij op 2 september 2016 een asielaanvraag in Frankrijk in. Deze asielaanvraag is in Frankrijk in behandeling waardoor verzoekende partij een tijdelijk verblijfsrecht heeft in de zin van artikel 12 van voormelde Dublin III-Verordening van 26 juni 2013.

Dit criterium dat de Lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag aanduidt heeft voorrang op artikel 13 alsook op artikel 18(1)d van voormelde Dublin III-Verordening van 26 juni 2013 waar op deze laatste verwerende partij haar beslissing steunt.

Verzoekende partij dient daarom naar Frankrijk te worden teruggebracht.

De vraag tot overname aan Noorwegen kon evenmin daarom aan Noorwegen worden gericht.

De verkeerde keuze om Noorwegen aan te schrijven met de vraag tot overname is geen toepassing van de soevereiniteitsclausule.

De toepassing van deze clausule betekent dat verwerende partij geen gebruik maakt van voormelde Dublin III-Verordening van 26 juni 2013 maar zich de asielaanvraag toe-eigent wat niet kan omdat Frankrijk dit vóór haar deed.

Schending van artikel 51/5 van voormelde Wet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met de artikelen 7, 12 en 17 van voormelde Dublin III-Verordening van 26 juni 2013.

Verwerende partij is op de hoogte van de asielaanvraag en liet verzoekende partij niet toe om andere andere de plastic kaart als bewijs van verblijf en adres in het Franse asielcentrum voor te leggen om aan te tonen dat zij tijdelijk verblijfsrecht in Frankrijk had op grond van een lopende asielaanvraag en daarmee het voordeel om naar Frankrijk te worden teruggebracht.

Door hiermee geen rekening te houden noch verzoekende partij de gelegenheid te geven deze pertinente informatie en documenten neer te leggen handelde verwerende partij onzorgvuldig.

Schending van de zorgvuldigheidsplicht.

In onderhavig beroep heeft uw Raad als annulatierechter geen onderzoeksbevoegdheid en kan zij haar beslissing niet in de plaats van verwerende partij stellen waardoor uw Raad enkel kan vaststellen dat verwerende partij de wet en haar wettelijke en positieve onderzoeksplicht niet heeft nageleefd en dat dit gebrek niet kan worden hersteld. In zake het beroep tot nietigverklaring is de bevoegdheid van uw Raad beperkt tot de uitoefening van een wettigheidscontrole (R.v.V. nr. 181.740 van 3 februari 2017).

De motieven van de bestreden beslissing zijn daarom kennelijk niet deugdelijk en niet pertinent en kunnen de bestreden beslissing niet schragen.

Schending van de wet en de motiveringsplicht.

Schending van de ingeroepen middelen.

Het verdragsrecht dat uit een autonome bron voortvloeit, kan op grond van zijn bijzonder karakter niet door enig voorschrift van nationaal recht opzij worden gezet zonder zijn gemeenschappelijk rechtelijk karakter te verliezen. De rechten en plichten van de Verdragssluitende partijen (waaronder verwerende partij) hebben hun soevereine rechten door tot het verdrag toe te treden definitief beperkt zodat latere eenzijdig afgekondigde wettelijke voorschriften die tegen het verdragstelsel ingaan, elke werking ontberen (H.v.J. 15 juli 1964, Costa/E.N.E.L., 6/64, Jur. 1964, 1199).

De nationale rechter is in die omstandigheden verplicht zorg te dragen voor de volle werking dier normen en zonodig op eigen gezag elke strijdige bepaling van de – zelfs latere – nationale wetgeving buiten toepassing te laten zonder dat hij de voorafgaande opheffing hiervan via wetgeving of enige andere constitutionele procedure heeft te vragen of af te wachten (H.v.J. 9 maart 1978, Administratie der Staatsfinanciën/Simmenthal, 106/77, Jur. 1978, 629).

Om voorgaande redenen kon verwerende partij niet redelijkerwijze tot de bestreden beslissing komen.

De bestreden beslissing dient daarom te worden vernietigd.”

4.2. In de nota beperkt de verwerende partij zich tot de exceptie, waarvan afstand werd gedaan.

4.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 51/5 van de vreemdelingenwet en de artikelen 3.2 en 18.1.d) van de verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin-III-Verordening). Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat België niet verantwoordelijk is voor de toepassing van verzoekers asielaanvraag, die aan Noorwegen toekomt. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

4.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Verzoeker voert aan dat hij houder is van een geldige verblijfstitel en dat overeenkomstig artikel 12 van de Dublin-III-Verordening bijgevolg Frankrijk de bevoegde lidstaat is, omdat Frankrijk hem deze verblijfstitel heeft uitgereikt naar aanleiding van de daar ingediende asielaanvraag. Verzoeker meent dat overeenkomstig artikel 7 van de Dublin-III-Verordening artikel 12 van dezelfde verordening voorrang heeft op artikel 13 en ook op artikel 18 van deze verordening.

Verzoeker meent tevens dat *in casu* geen toepassing kon gemaakt worden van de soevereiniteitsclausule omdat Frankrijk zich de asielaanvraag heeft toegeëigend, zodat België of Noorwegen dit niet meer kon doen.

Verzoeker meent dat de zorgvuldigheidsplicht geschonden is evenals artikel 41 van het Handvest omdat de verwerende partij niet toeliet dat verzoeker zijn verblijfskaart van Frankrijk voorlegde en omdat geen rekening werd gehouden met deze verblijfskaart. Verzoeker acht ook het redelijkheidsbeginsel geschonden.

De schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 51/5 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 7, 12 en 17 van de Dublin-III-Verordening.

4.3.3. Artikel 51/5, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk, overeenkomstig artikel 50, 50bis, 50ter of 51, een asielaanvraag indient, gaat de Minister of zijn gemachtigde, met toepassing van Europese regelgeving die België bindt, over tot het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.

(...).”

Artikel 51/5, § 2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2

Zelfs wanneer krachtens de criteria van Europese regelgeving die België bindt, België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, kan de minister of zijn gemachtigde op elk ogenblik beslissen dat België verantwoordelijk is om het verzoek te behandelen. Het verzoek waarvan België de behandeling op zich moet nemen, of waarvoor het verantwoordelijk is, wordt behandeld overeenkomstig de bepalingen van deze wet.”

Artikel 51/5, § 3, eerste en tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 3

Wanneer België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek, richt de Minister of zijn gemachtigde zich onder de voorwaarden bepaald bij Europese regelgeving die België bindt, tot de verantwoordelijke Staat met het verzoek de asielzoeker over te nemen of opnieuw over te nemen. Wanneer de asielzoeker aan de verantwoordelijke Staat overgedragen dient te worden, kan de Minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk weigeren en hem gelasten zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze Staat aan te melden.”

Artikel 7, 1 van de Dublin-III-Verordening luidt als volgt:

“1. De in dit hoofdstuk vastgestelde criteria aan de hand waarvan de verantwoordelijke lidstaat wordt bepaald, zijn van toepassing in de volgorde waarin zij voorkomen in de tekst.”

Artikel 12, 1 van de Dublin-III-Verordening luidt als volgt:

1. Wanneer de verzoeker houder is van een geldige verblijfstitel, is de lidstaat die deze titel heeft afgegeven, verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.”

Artikel 17, 1 van de Dublin-III-Verordening luidt als volgt:

“1. In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht.”

4.3.4. Er wordt op gewezen dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 51/5 van de vreemdelingenwet en op grond van artikel 18.1.d) van de Dublin-III-Verordening.

Artikel 18.1.d) van de Dublin-III-Verordening luidt als volgt:

“1. De verantwoordelijke lidstaat is verplicht:

a) (...)

b) (...)

c) (...)

d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen.”

In casu blijkt uit de stukken van het dossier en wordt tevens vermeld in de bestreden beslissing dat verzoeker een asielaanvraag heeft ingediend in Noorwegen en dat zijn verzoek daar werd afgewezen.

Waar verzoeker meent dat hij een verblijfstitel kreeg van Frankrijk en dat daarom overeenkomstig artikel 12 van de Dublin-III-Verordening Frankrijk de verantwoordelijke lidstaat was, wordt gewezen op de definitie van “verblijfstitel” zoals weergegeven in artikel 2, 1) van de Dublin-III-Verordening:

“1) „verblijfstitel”: een door de autoriteiten van een lidstaat afgegeven machtiging waarbij het een onderdaan van een derde land of een staatloze wordt toegestaan op het grondgebied van die lidstaat te verblijven, met inbegrip van de documenten waarbij personen worden gemachtigd zich op het grondgebied van die lidstaat op te houden in het kader van een tijdelijke beschermingsmaatregel of in afwachting van de tenuitvoerlegging van een verwijderingsmaatregel die tijdelijk door bepaalde omstandigheden niet kan worden uitgevoerd, echter met uitzondering van visa en verblijfsvergunningen die zijn afgegeven tijdens de periode die nodig is om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen in de zin van deze verordening of tijdens de behandeling van een verzoek om internationale bescherming of een aanvraag voor een verblijfsvergunning;”

Hieruit blijkt dat “verblijfsvergunningen die zijn afgegeven (...) tijdens de behandeling van een verzoek om internationale bescherming” niet vallen onder de definitie van verblijfstitel.

Het tijdelijk verblijfsdocument dat aan verzoeker werd uitgereikt voor de duur van de behandeling van zijn asielaanvraag in Frankrijk, valt bijgevolg niet onder de definitie van verblijfstitel in de zin van de Dublin-III-Verordening, zodat in deze zaak artikel 12, 1 van de Dublin-III-Verordening niet van toepassing is.

In de bestreden beslissing kon bijgevolg zonder schending van artikel 12 van de Dublin-III-Verordening overwogen worden *“België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Noorwegen toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikels 3(2) j° 18(1)d van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.”*

Verzoeker maakt geen schending van de artikelen 7 en 12 van de Dublin-III-Verordening aannemelijk, evenmin als een schending van de materiële motiveringsplicht in dit verband of van artikel 51/5 van de vreemdelingenwet.

4.3.5. Waar verzoeker meent dat de soevereiniteitsclausule betekent *“dat verwerende partij geen gebruikt maakt van voormelde Dublin-III-Verordening van 26 juni 2013 maar zich de asielaanvraag toe-eigent wat niet kan omdat Frankrijk dit vóór haar deed”* wordt opgemerkt dat in casu de verwerende partij, zijnde de Belgische autoriteiten, zich de asielaanvraag van verzoeker niet hebben toegeëigend, integendeel, de Belgische autoriteiten zijn van mening dat Noorwegen de bevoegde lidstaat is. Uit punt 4.3.4. van dit arrest is reeds gebleken dat dit een correcte toepassing is van artikel 18, 1, d) van de Dublin-III-Verordening.

De beslissing van België om aan Noorwegen de terugname van verzoeker te vragen, kan evenmin beschouwd worden als een toepassing van de soevereiniteitsclausule. Er werd immers geen overname gevraagd aan Noorwegen in het kader van familierelaties, enkel een terugname op grond van artikel 18, 1, d) van de Dublin-III-Verordening.

Een schending van artikel 17 van de Dublin-III-Verordening of van artikel 51/5, § 2 van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

4.3.6. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord, een eerste maal op 26 juni 2017 in het kader van de verwijderingsmaatregel en een tweede maal op 13 juli 2017 in het kader van zijn asielaanvraag en de Dublinprocedure. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker een kopie van zijn 'verblijfs'document van Frankrijk heeft kunnen voorleggen (een "attestation de demande d'asile procedure Dublin" geldig van 7 november 2016 tot 6 maart 2017 en een "laissez-passer" afgeleverd op 7 november 2016, waarop vermeld staat dat verzoeker zich voor 8 maart 2017 moet aanbieden op de luchthaven te Oslo in Noorwegen). Uit zijn interview op 13 juli 2017 blijkt dat verzoeker melding heeft gemaakt van het feit dat hij zowel in Noorwegen als in Frankrijk asiel had aangevraagd, dat zijn asielaanvraag in Noorwegen werd afgewezen en in Frankrijk nog in behandeling was, en dat hij bij de grensoverschrijding vanuit Frankrijk naar België eigenlijk niet wist dat hij de grens had overschreden en dat hij dezelfde documenten had als zijn vriend.

Verzoeker heeft bijgevolg een kopie van zijn tijdelijke verblijfstitel voor Frankrijk kunnen voorleggen. De omstandigheid dat verzoeker de plastic kaart zelf niet materieel zou hebben afgegeven aan de verwerende partij, doet geen afbreuk aan het feit dat deze verblijfstitel geen verblijfstitel is zoals vermeld in de definitie van verblijfstitel in artikel 2, l) van de Dublin-III-Verordening. Uit de bestreden beslissing blijkt dat wel degelijk rekening werd gehouden met de omstandigheid dat verzoeker in Frankrijk een asielaanvraag had ingediend, los van de vraag of verzoeker daarvan het fysiek bewijs namelijk zijn plastic kaart voorlegde of niet, maar dat werd geoordeeld dat, nadat zijn eerdere asielaanvraag in Noorwegen werd afgewezen, artikel 18, 1, d) van de Dublin-III-Verordening van toepassing was.

Bij het nemen van de bestreden beslissing werd bijgevolg rekening gehouden met alle gegevens van het dossier, onder meer met de omstandigheid dat verzoeker een asielaanvraag heeft ingediend in Frankrijk en dat hij om die reden tijdelijk in Frankrijk mocht verblijven tot wanneer hij zich naar Noorwegen zou begeven, zodat verzoeker er niet in slaagt aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen. De schending van het hoorrecht in het kader van artikel 41 van het Handvest kan evenmin worden aangenomen, gezien met het tijdelijk verblijfsrecht van verzoeker in Frankrijk rekening werd gehouden. Er wordt herhaald dat dit verblijfsrecht geen verblijfstitel is in de zin van artikel 2, l) van de Dublin-III-Verordening.

4.3.7. Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET